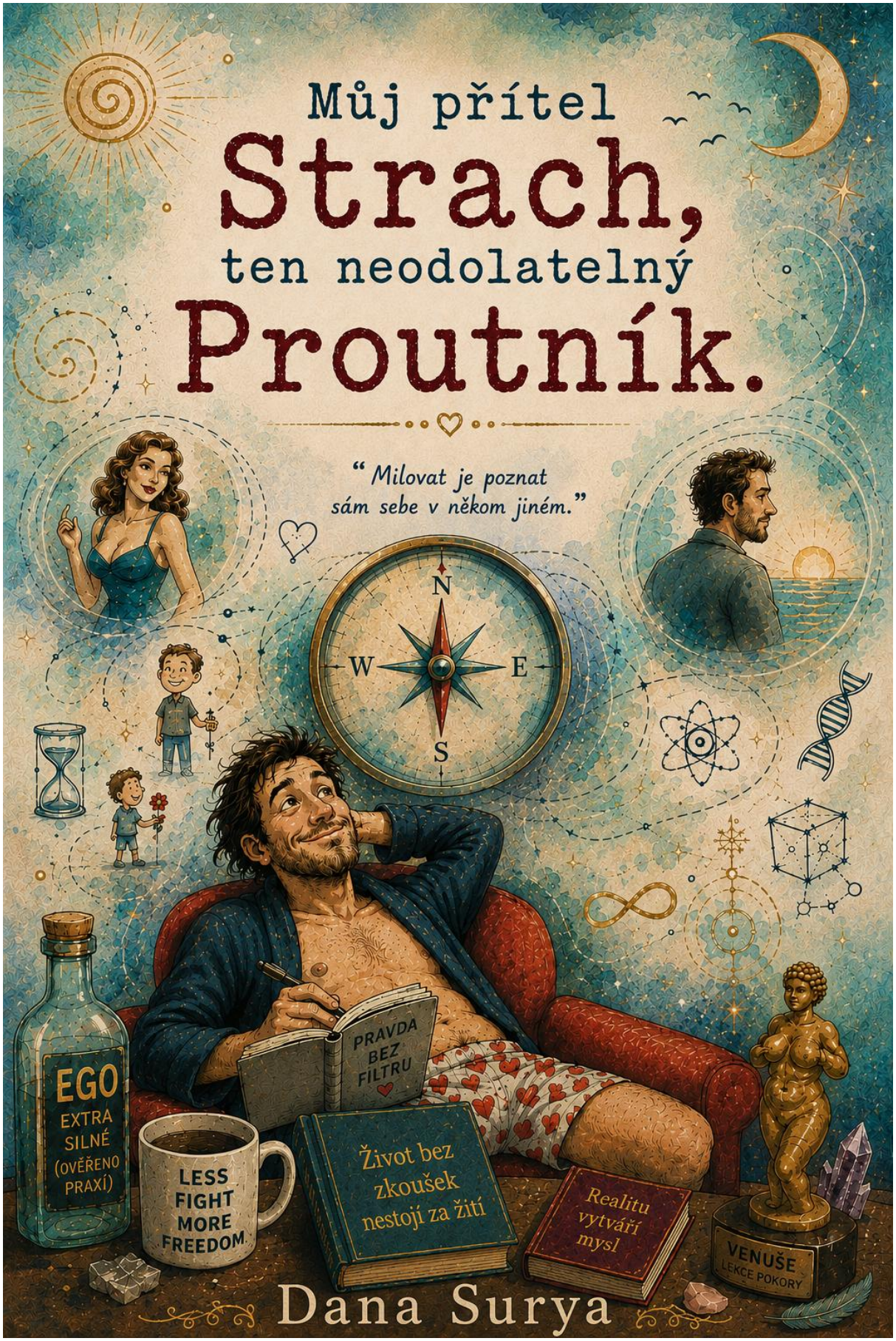
Můj přítel
Strach,
ten neodolatelný
Proutník.
“Milovat je poznat sám sebe v někom jiném.”
N
W
E
S
PRAVDA BEZ FILTRU
EGO
EXTRA SILNÉ
(OVĚŘENO PRAXÍ)
LESS FIGHT MORE FREEDOM
Život bez zkoušek nestojí za žití
Realitu vytváří mysl
VENUŠE
LEKCE POKORY
Dana Surya

Můj přítel Strach, ten neodolatelný Proutník

Dana Surya

© Dana Surya, 2026

ISBN 978-80-11-09164-4

Vydáno vlastním nákladem, 2026

Můj přítel Strach, ten neodolatelný Proutník

Proutník není muž, který miluje ženy. Proutník je muž, který skrze ženy hledá chybějící střípky svého já.

S humorem, sebeironií a nečekanou upřímností autor popisuje cestu od touhy po přijetí přes vztahy, ego a iluze až k poznání, že největším svůdcem člověka často není svět kolem něj, ale vlastní mysl.
Povídková kniha Můj přítel Strach, ten neodolatelný Proutník je poutavá cesta ženskými náručemi a klíny. Nejde ale o nějakou povrchní zábavu. Jde o sbírku pestrých a kuriozních příhod režírovaných autorovým strachem. Ten mu posílá do cesty množství dívek, které nemilosrdně zrcadlí jeho vnitřní svět a postupně pomáhají nalézt i lásku k sobě.

Ve vyprávění plném symbolických obrazů, odzbrojující přímočarosti a sebeironie, dostanete vrchovatou dávku vzácné mužské otevřenosti a emocí. Pisatel vyvozuje ze svých dlouholetých intimních zkušeností, že donjuanství je jakýmsi danajským darem a projevem vnitřní nevyrovnanosti. Považuje střídání partnerek za marné hledání lásky, jako zoufalé volání o pomoc. Klíčovým se mu stane uvědomění, že lásku je třeba hledat uvnitř, nikoli vně.

Začtěte se do vtipných historek popisujících vývoj napraveného hříšníka, od jinošských experimentů, cestování, přes těžké krize, až do jeho zralého věku a nalezení sebe sama.

Autor o sobě

Jsem rozporuplná až schizofrenní osobnost. Romantik i cynik zároveň. Miluju člověka a přitom nenávidím lidi. Výrazy normální, poslušný, zodpovědný jsou pro mě sprosté nadávky. Denně se nechám dojmout zdánlivě banálními situacemi k slzám, a denně v duchu nafackuju několika hlupákům, kteří mi zobrazí mé vlastní nedokonalosti. Každý vnější podnět podrobuju analýze, a hloubám, co tím prozřetelnost sleduje. Miluju ženy pro svou rozdílnost od mužského pokolení.

Obsah:

1. Prolog
2. Nelehké začátky
   2.1. Do žen se nemočí
   2.2. Francouzský polibek
   2.3. Nepříliš ideální trojka
   2.4. Prázdninová soutěž
3. Sladké mámení
   3.1. Pohádka o Ance a Mance
   3.2. Démoničtí protinožci
   3.3. Drtivá americká pěst
   3.4. Obětí v objetí
   3.5. Exotické Café
   3.6. Bali, ostrov černé magie
   3.7. Srdce a chtíč
   3.8. Odhalený voyeur
   3.9. Ve víně je pravda?
   3.10. Příliš mnoho otců
4. Když se ucho utrhne
   4.1. První otřesy
   4.2. Vzpomínka z dětství
   4.3. Tektonika sílí
   4.4. Rande s tátou
   4.5. Až na dno
5. Veselé příhody čtyřicetiletého novorozence
   5.1. Mnichem proti své vůli
   5.2. Náhlý zvrat
   5.3. Erotická seznamka
   5.4. Latentním homosexuálem
   5.5. Tajemství křišťálové lebky
   5.6. Děvka Romana
   5.7. Duchovní teroristka
   5.8. Slet ezodějnic
6. Puberta a dospívání
   6.1. Když muž se ženou tančí
   6.2. Vánoční dárek
   6.3. Silvestr zlomu
   6.4. Benátské dobrodružství
   6.5. Vrchol na vrcholu Deštné
7. Epilog

1. Prolog

'Největší poklad se skrývá v jeskyni, které se nejvíce bojíte.' – Brian Tracy

Sympatická, rudovlasá servírka, s kterou se téměř rok potkáváme v útulné vršovické kavárně, mě přivítala u dveří a usadila k oblíbenému stolku hned vedle prosklené stěny s výhledem do ulice. Ujistila se, že si dám Americano jako obvykle a odběhla za svými pracovními povinnostmi.

Já otevřel laptop, abych se pustil do jedné z posledních etap psaní vzpomínek na své milostné trapasy.

Přitom se mi vybavil včerejší silný vjem, předtucha, že brzy potkám osudovou partnerku, a třeba konečně tu poslední v řadě, se kterou bych vytvořil harmonický a stabilní pár. Byl to už rok, co ode mě Alice odešla. Má psychoterapeutka, vědma Otýlie, mě po rozchodu varovala, ať se nepouštím zbrkle do dalšího vztahu, ať si dám alespoň šestiměsíční pauzu. Nechápavě jsem na ni zíral, proč mi to říká. Obyčejně trvá několik let, než navážu novou známost. V tomto ohledu jsem nedočkavostí opravdu nikdy netrpěl.

Jen co jsem naťukal první slova na klávesnici, se to stalo. Osudová žena se blížila k mému místu. Pocit minulého večera byl oprávněný. Vypadala přesně podle mých představ. Krásná, mladá, sebevědomě vzhlížející. Pružné tělo měla oblečené do sportovního trikotu, který odvážně ale vkusně prozrazoval, že není potřeba podprsenky pro drobná ňadra gymnastky. Volné kalhoty do pasu přitom půvabně naznačovaly ženské křivky jejích boků. Posadila se k sousednímu stolu čelem ke mě, sotva dva metry vzdálena. Nevěnovala mi zatím jediný pohled. Zcela mě ignorovala. Rázem jsem byl plný pochyb. Asi ji o dnešním klíčovém setkání prozřetelnost neinformovala tak jako mě. A ještě k tomu mi přišla najednou až příliš mladá. Její studentský zjev napovídal, že jí nebude víc jak pětadvacet.
'Kdepak, tohle není ona. Ta pravá chvíle teprve přijde.' ujistil jsem sám sebe a vrátil se k práci na počítači.
Byl jsem už hluboce v procesu psaní, když mě cosi přimělo zvednout zrak. Studentka mě patrně už chvíli pozorovala. Teď mi pronikavě hleděla do očí a zářivě se usmívala.
'Tak je to ona!'

Místo aby mě prudký příval její vstřícnosti povzbudil k akci, způsobil naopak můj kolaps. Snažil jsem se alespoň pohledem neuhnout a přetavit křečovitý škleb v přívětivou grimasu.

Mrazivá reakce ji neodradila a dál se snažila v navázání kontaktu.

'Píšete knihu?'

Cože? Jak ví, že píšu knihu?

'Cože?' vypadla ze mě nahlas ta debilní otázka.

'Já jen že jste tak zaujatý do své práce. Napadlo mě, že asi nevyplňujete excelovské tabulky.' Její překrásný úsměv dál zaplavoval kavárnu oslnivým světlem.

'Vlastně něco podobnýho jako sou excelovský tabulky.' zadrmolil jsem nepochopitelnou hloupost.

'Dobře. Nebudu vás tedy raději rušit.' pronesla s pohasínající nadějí.

Místo abych řekl kouzelné slovo 'Nerušíte' a rozvinul nešťastně započatý rozhovor, ustrnul jsem v trapném mlčení a jen tupě hleděl na tu překrásnou bytost.

V momentě, kdy jsem se konečně rozhoupal a otevřel ústa, ztratila se má řeč v hlasitém pozdravu její kamarádky, která právě přišla, aby zaujala místo naproti ní.

Nenašel jsem odvahu ani později, abych dívku oslovil navzdory jejím povzbuzujícím pohledům, které mi posílala po čas povídání s přítelkyní. Fatální příležitost k seznámení jsem brilantně pohřbil. V mém případě nic neobvyklého, bohužel. V následujících povídkách předkládám další důkazy své krajní nesmělosti, která tak paradoxně kontrastuje s mou výraznou promiskuitou.

2. Nelehké začátky

2.1 Do žen se nemočí

„Z tvé zranitelnosti vzejde tvá síla.“ — Sigmund Freud

Byla teplá červencová noc. Prodírali jsme se s Pavlem hustým porostem, abychom se dostali k hranici rozsáhlého pozemku, který se rozprostíral u lesa na okraji vesnice. Než jsme překonali nízký dřevěný plot, na chvíli jsme zastavili. V nočním tichu bylo slyšet pouze vzdálené praskání ohně a diskutující hlasy. Tam je cíl naší cesty.

S Pavlem jsme byli jako dvojčata, podobní si v mnoha ohledech. Oba plaší, zvídaví a na náš věk, on patnáct, já o rok starší, nadstandardně sečtělí. Přestože v oblasti sexu teoreticky nadmíru vzdělaní, doposud jsme se holky nedotkli. Toho léta padlo společné rozhodnutí, že je načase poznat i praktickou stránku věci. A to byl hlavní motiv, který nás tu noc přivedl k ohništi party kluků, kteří více činili než povídali.

‘No konečně. Už sme chtěli jít bez vás, Pražáci.’ spustil vyčítavě Roman Krumphanzlů, jakmile se naše postavy vynořily ze tmy.

Pražáci, tak přezdívali místní starousedlíci naplaveninu, která před deseti lety obydlila nově postavené sídliště. Přestože my přistěhovalci pocházeli ze všech možných koutů republiky, pro tyhle burany jsme byli všichni za Pražáky.

Roman Krumphanzl byl šéfem party vesnických grázlů, kteří kouřili cigarety, malovali hákové kříže do školních sešitů, poslouchali metalovou muziku. Zkrátka dělali vše, co provokovalo tehdejší soudruhy učitele a soudruhy rodiče. S Romanem jsme byli na základní škole kamarádi, přestože každý z jiné sociální vrstvy. Já z lékařské, vážené rodiny, on z poměrů dosti problematických. Pro přetrvávající přátelství mě tehdy pozval, abych se připojil k nočnímu honu za holkama.

'Pivko, než vyrazíme?' nabídl nám Roman. Alkohol jsme zásadně nepožívali. Naše odmítnutí pobavilo i nejmladší členy bandy, kterým bylo kolem dvanácti, a pivem už se chvíli napájeli.

'To jako že dou Pražáci dneska za holkama s náma, jo? Dyk ani nevěděj, co s tim svým šulinem maj dělat.' namítl jeden z těch cucáků.

'No hlavně že ty víš jak na to, ty … Šuline.' zastal se nás Roman.

'Ty ani nevíš, kde ho máš na těle hledat, mimino.' utřel ho další z jeho kamarádů. Na to se všichni rozchechtali na cucákův účet.

Ten, rudý hanbou, pustil se do kámoše: 'Tak nám teda řekni, jak se šuká, když seš tak chytrej?'

'No to je úplně jednoduchý. Normálně ho do ní strčíš a vychčiješ se.'

Bylo to jako rána pěstí do nosu. Brutální, bezcitné, a k tomu fakticky nekorektní. Jednoznačný pocit, že mezi tyhle primitivy a hrubiány nepatříme, rozhodl o našem okamžitém odchodu. Mise skončila hned na jejím začátku.

Jak neuvěřitelně se mi dnes jeví, že právě já jsem ho v nastávajících letech vsunul do stovek vagín s podobnou

povrchností, bez hlubších citů, pouze pro ukojení nenasytného chtíče.

2.2 Francouzský polibek

„Dělají-li dva totéž, není to totéž.“ — Publius Terentius Afer

Celé dětství jsem snil o tom, jak se potápím v moři mezi tou spoustou barevných ryb. Ve věku šestnácti let se mi sen splnil. Naše rodina vyrazila na dva týdny do Jugoslávie. Nikdy nezapomenu na ten moment překvapení a ohromného zklamání, když mi poprvé do úst vnikla slaná voda Jadranu. Tak na tohle jsem čekal celá ta léta? Mé chuťové buňky se však překvapivě rychle adaptovaly, a přestaly vysílat varovné signály, že mám v puse odpornou břečku. Podobným zážitkem, který mám v paměti stejně silně ukotvený, jsem si prošel asi rok na to, když jsem se poprvé líbal.

Prázdninová léta pro naši vesnickou partu byla od určitého věku ve znamení honby za erotickými zážitky. Zázemím nám byla zahradní bouda Lukyho rodičů, odkud jsme vyráželi na noční expedice do blízkých tábořišť, kde nás čekala děvčata, aby se naoko bránila útokům na svou počestnost.

Jedné červencové noci jsem konečně uspěl a intimně se zapletl s Miladou, dcerou sousedů z našeho domu. Místo uspokojení však nakonec došlo k velkému rozčarování.

Toho večera jsme si za cíl vytyčili chaloupku na okraji vesnice, kde Milada trávila léto spolu se dvěma sestřenicemi z Liberce. Skrytí temnotou s ušima přitisknutýma na stěnu dřevěné boudy jsme poslouchali uvnitř probíhající rozhovor.

'... a tys ho viděla, jak tě sleduje?'

'Jasně, koukal na mě skrytej za záclonou. Si myslel, že ho není vidět. A nebylo to jednou. Často mě šmíruje.' Poznal jsem mluvit Miladu.

'A tobě to vadí? Vždyť je docela hezkej.' řekla na to její příbuzná.

'Nevadí. Ale je to srab, když si troufne jen očumovat za závěsem.'

'A přitom by stačilo jen přeběhnout chodbu a zaklepat u vás na dveře. Mohl by si tě prohlídnout zblízka.' Všechny se té poznámce vřele zasmály.

'Všichni kluci sou srabi.' shrnula to druhá ze sestřenic.

Pavel s Lukym se vedle mě dusili smíchy. Všem nám bylo jasné, že se holky bavily o mně.

'Deme dovnitř.' zavelel Luky šeptem.

'Já nejdu, tyvole!' skoro jsem vykřikl a kroutil vehementně hlavou na odpor.

'Přece nedopustíš, aby tě měly za poseru.' apeloval Luky na mou chlapskou čest.

Příliš hlasitá výměna názorů nás prozradila. 'Venku někdo je!' ozvalo se zevnitř tlumeně. Spíš než strach jsem v hlase postřehl nadšení z blížícího se dobrodružství.

'Přišli jsme zkontrolovat, jestli jste provedly důkladně večerní hygienu, než jste vlezly pod peřiny.' řekl už nahlas Luky s otcovskou přísností.

'Tak poďte. Ale ne abyste rozsvítili. My sme totiž jen v nočních košilkách.' Tmu rozčíslo další rozverné chichotání.

Takto povzbuzeni rvali se ti dva pitomci, kdo bude v dívčí sluji dřív. Já je pomalu a nesměle následoval. Jako odhalený voyeur jsem se cítil zahanbeně a doufal, že má totožnost zůstane utajena.

Po hmatu jsem našel pelest postele a posadil se potichoučku na její okraj. Luky sršel humornými hláškami jako obvykle a Pavel ho zdatně doplňoval. Děvčata jejich snažení odměňovala neustálým hihňáním.

‘Danečku, ty nám dneska nic neřekneš?’ ozvala se náhle Milada sedící kousíček ode mne. Mé inkognito bylo patrně od počátku prozrazeno.

‘On se šetří právě na tu kontrolu hygieny. Podíváme se, jestli ste si správně vyčistily zuby.’ odpověděl Luky místo mě.

‘Ahaaa. A jak se taková kontrola jako provádí?’ laškovně pronesla smělejší ze sestřenic.

‘No, … při líbání se to nejlíp pozná.’ přihodil Pavel.

‘V tom případě já už jsem připravená.’ řekla Milada a přitom se přisunula na dotyk a položila dlaně na má stehna.

Veškerá řeč ustala a chatou se začal šířit mlaskavý zvuk rtů.

Strnulý obavami z prvního polibku jsem náhle ucítil Miladin horký dech na svém obličeji. Naše ústa se nejdříve jen lehce dotkla. Pak mi ale do pusy pronikl její jazyk. Bylo to slané, lepivé a odporné. Vyděšený a znechucený jsem se vytrhl z jejího objetí a ve vteřině zmizel za dveřmi. Utíkal jsem pryč od místa násilného činu a ještě k tomu s myšlenkou v patách, že líbání je závazný, nesmazatelný čin. Teď budu muset s Miladou chodit, pulzovalo mi hlavou. Tak jsem to tehdy ve svém již pokročilém pubertálním věku skutečně vnímal.

Dařilo se mi vyhýbat se jí celý týden, což bylo obdivuhodné vzhledem k tomu, že jsme bydleli na jednom patře činžáku. Když pak konečně došlo k našemu setkání, zmrznul jsem před ní s provinilým výrazem v obličeji a čekal sprškou výčitek. Ona mě vesele pozdravila a běžela dál, jakoby k líbání nikdy nedošlo. Pro ni ten francouzák měl evidentně docela jiný význam.

2.3 Nepříliš ideální trojka

„Bůh nemůže být všude, proto stvořil matky.“ — Židovské přísloví

Blížily se mé dvacáté narozeniny a já byl stále panic. Nebral jsem to však jako společenský handicap. Stejně mi to nikdo nevěřil. Problém to byl z toho důvodu, že mě myšlenky na sex neopustily ani na okamžik. Ani ve spánku. Masturbace nepomáhala.

A přitom příležitost se mi nabízela už dlouho. Jmenovala se Lída. O dva roky mladší kamarádka z našeho sídliště. Atraktivní blondýnka s nejkrásnější postavou na světě. Navíc byla do mě léta zamilovaná. Kde to tedy vázlo? Ve mně, samozřejmě.

Netroufnul jsem si vzdorovat své matce. Představa, že bych se uvázal s nějakou místní dívkou, byla pro ni nejhorší noční můrou. Stačilo jen zmínit, že se mi některá líbí, a už zdvihala varovně prst a vehementně mi ji vymlouvala.

Vánoční svátky byly za dveřmi a venku počasí, že by psa nevyhnal. Nevlídné povětrnostní podmínky skýtaly ale také spoustu výhod. Naše parta, která se v pozdně adolescentním věku rozrostla o tři kamarádky, měla tak důvod ukrýt se v prostorách panelového domu. Slunce zapadalo již odpoledne, a sklepní prostory byly pak nádherně temné, ideální pro vzájemné intimnosti.

Postáváli jsme v kolárně a tlachali. Slova byla jen záclonou, za kterou jsme skrývali doteky a pohlazení. Byl jsem blizoučko Lídina roztouženého těla. Ústa automaticky vypouštěla nedůležité hlouposti a ruka nesměle hledala její boky, aby se jich jakoby náhodně dotkla. Neucukla. Srdce mi bušilo o závod, když jsem si dodával odvahy a lehce přejel bříšky prstů po její horké dlani. Stiskla mou paži, abych pochopil, jak moc na tenhle moment čekala. Úžasné mrazení mi zaplavilo celé tělo.

Na chodbě někdo rozsvítil a pár paprsků proniklo i k nám dolů. Dvojice od sebe leknutím odskočily. Nebyli jsme s Lídou jediní, kdo si dopřával erotické chvíle. Luky se pohotově ujal vyprávění vtipné příhody ze školy, aby tak rozředil společný trapas.

Já v tom pološeru stačil spatřit Lídin úchvatný klín oblečený do upnutých džín. Mezi stehny a stydkou kostí se dráždivě rýsoval otvor ve tvaru srdce. Hleděli jsme jeden druhému do očí a naše imaginární pohlaví se přitom vášnivě propojila.

Světlo na chodbě pohaslo, a my se znovu ponořili do hříšné tmy. Kuráž už mi nechyběla. Na světě zbyl jen jeden smysl, Lídin klín. Přistoupil jsem k ní natěsno, až se naše těla lehce dotýkala. Nechali jsme rty, ať si něžně rozdávají hubičky. Prsty pronikly otvorem mezi stehny a jemně zatlačily na horkem sálající džínovinu. Lída vstřícně pohla boky, aby tlak zvýšila. Zcela podlehla vzrušení a svou pánví se prudce třela o mou dlaň. Nedočkavě povolila zip těsných kalhot a chvíli na to mi drtivě tiskla ramena při vrcholné křeči, když můj prostředníček vnikl do hloubky jejího vlhkého nitra.

Na chodbě cvaknul vypínač a nový proud světla nás opět rozdělil. Do toho se ozvalo několik hlasů, které se blížily k nám do sklepení. Další světelná exploze nás zasáhla. Tentokrát už v bezprostřední blízkosti. Byl čas na evakuaci.

Pár dní na to přinesla Lída mimořádnou zprávu. Její starší sestra jede se svou rodinou slavit Nový rok na hory, a nechá jí k

dispozici byt. I když to říkala všem, její zářící oči hleděly jen na mě. Konečně budeme sami, v pohodlí a teple. Rodiče daleko, a kamarádi ve finále odejdou. Zbytek noci jen ve dvou, spojení v objetí.

Tak nějak se také silvestrovská oslava odehrála. Jen to finále nebylo podle představ. Nezůstali jsme totiž úplně sami. Má matka se k nám přidala. Vystoupila z mé hlavy, aby první styk nezkušeného syna kontrolovala. Co kdyby trouba udělal té holce dítě. Skončil by jako průměrný vesnický pitomec. S třema harantama na krku a nevěrnou manželkou. Ráno na šestou do fabriky, odpoledne na fotbalový trénink a pak s kumpány do hospody. To manažer mé šťastné budoucnosti nepřipustil.

Zkrátka mé první milování dopadlo strašně. Jak by také mohla být trojka s mámou skvělá.

S Lídou jsme už brzy po půlnoci osaměli. Přestože jsme odpovědně použili prezervativ, můj stále přítomný protektor nás samotné nenechal ani na okamžik. Ihned po výronu jsem na sebe ve spěchu navléknul své svršky a pelášil domů. Tam už na mě samozřejmě maminka netrpělivě čekala. Pěkně jsem to tenkrát na Nový rok schytal. Přesně tak, jak jsem si to vysnil. Mé obavy se do písmene zhmotnily.

2.4 Prázdninová soutěž

„Přehnaně soutěživý postoj je vštěpován do studenta, který je vychováván k uctívání zištného úspěchu jako příprava na jeho budoucí kariéru. Náš celý vzdělávací systém tímto zlem strádá."
— Albert Einstein

Myslím, že pro většinu mužů není větším vítězstvím, než je úspěch u žen. V raném věku je to ještě patrnější, protože mladíci svou rivalitu vůbec neskrývají, Naopak se jí chlubí. Stejně tak tomu bylo i v naší partě, tenkrát před lety. Poměřování dosažených zdarů, nebo lépe řečeno nezdarů s dívkami jsme pojali vysloveně sportovně. V rámci objektivního porovnání jsme dokonce vytvořili systém bodového hodnocení.

Začalo to na počátku jednoho léta, když jsme se s kamarády přetlačovali, kdo z nás je největší proutník.
Bylo nás pět. Kluci z malého městečka. Přestože jsme byli všichni už nějaký ten pátek úředně plnoletí, v oblasti sexuální praxe stále velmi nezkušení. Tedy až na jednu výjimku, na Davida. Ten střídal děvčata často jako trenky. Zrovna nám vyprávěl, jak o Velikonocích, kdy naše pětka celé dopoledne obcházela ves s pomlázkami, on po poledni nelenil, a provedl sólo ještě jedno kolečko, přičemž tři vyvolené dívčiny 'vyšlehal' svým přirozením.

‘S tím je potřeba něco dělat,’ konstatoval Radim, nejmladší člen naší party. Byl synem místního úspěšného podnikatele, který chtěl mít z kluka profesionálního sportovce, a intenzivně živil v Radimovi soutěživého ducha.

‘Je nezbytný vytyčit si jasnej cíl, jinak si tohle léto zase nevrznem. Když to nejde samo, musíme to uchopit systémově.’ pronesl věcně jako správný syn svého cílevědomého otce.
‘Navrhuju vyhlásit utkání o nějakou hodnotnou cenu. Ať máme pořádnou motivaci. Budeme si počítat zářezy u holek, a na konci léta, tedy konkrétně posledního srpna, to všechno sečteme a odměníme vítěze.’

‘Skvělej nápad.’ komentoval to s trochou ironie Pavel, citlivý intelektuál, můj duchovní bratr. My oba byli za největší outsidery chystaného zápolení. ‘Co podle tebe znamená ‘zářez’?’

‘No, to znamená, že ho do ní musíš strčit.’ konkretizoval Radim.

‘Ne. Já myslím, že by se mělo počítat, když ji uděláš.’ vložil se do diskuze Petr, přezdívaný Luky. Přezdívku si zasloužil pro svou fyzickou podobu s tehdejší hereckou hvězdou, Lukášem Vaculíkem.

‘To je blbost’, namítl Radim. ‘Jak poznáš, že se udělala? Nevíš, jestli to nepředstírá.’

‘Souhlas’, přidal se Pavel. ‘Soulož je za bod. Ať je to úplně jednoznačný.’

Na tom jsme se shodli všichni. Radim dál pokračoval ve stanovení pravidel.
‘Každej si udělá seznam, kde budou konkrétní jména holek, čas a místo, kde k tomu došlo. Aby se to mohlo případně ověřit.’

‘Si snad věříme, ne? Navíc, není to blbý vůči těm holkám?’ vznesl protest Luky.

‘Hele, tohle je všechno jen mezi náma. Pravidla musej bejt, jinak by si někdo moh nějakej ten bodík vycucat z prstu.’ trval Radim na svém.

‘Já vám ty svoje zářezy klidně odprezentuju.’ smál se David, kterému to naše klání přišlo naprosto směšné.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Můj přítel Strach, ten neodolatelný Proutník**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.